

HOMOSEXUALITEIT.

VALKEMA BLOUW begint zijn bestrijding zeer ongelukkig, rukt een zin uit zijn verband, haalt geheel onvolledig aan, en bewijst dan uit dit verminkte brokstuk, dat ik van geen aangeboren homosexualiteit wil weten. Hij kan echter gerust zijn. Ik heb ook wel eens wat van KRAFT-EBING, HIRSCHFELD en STEINACH gelezen, en weet zeer goed, dat homosexualiteit aangeboren is. Als VALKEMA BLOUW zich de moeite getroost, nog eens kalm mijn beschouwingen overtelezen, en daarbij te bedenken, dat ik mij vooral richtte tegen de verkeerde voorstelling, die de schrijfster van de homosexualiteit geeft, dan zal hij ook beter begrijpen, wat ik bedoelde, toen ik neerschreef: „De voorstelling, dat homosexualiteit zuiver aangeboren is, dat men er niet aan ontkomen kan, dat zij niet kan genezen, is even troosteloos als onwaar.”

Deze zin volgde op een beschrijving van den homosexueel, zooals die door de schrijfster in haar drama werd gegeven. Het was dan ook alleen tegenover deze voorstelling der homosexualiteit, dat de gewraakte woorden gebezigd werden. Haar „homosexueel in gedachten” komt overeen met wat VALKEMA BLOUW verstaat onder die jongens, die tijdens hun puberteit, bij nog niet gedifferentieerde geslachtsneiging, wel eens voor een vriend „geschwärmt” hebben. En nu vraag ik in gemoede, of het niet verderfelijk is, dezulken te leeren, dat zij aan een aangeboren, ongeneeslijke ziekte lijden?

Hoe gevaarlijk dergelijke theorieën zijn, is mij den laatsten tijd nog duidelijker gebleken uit de verschillende anonieme brieven, die ik, naar aanleiding van mijn artikel, van homosexueelen ontving. Het is dikwijls treurig om te lezen, uit welke feiten of gewaarwordingen deze ongelukkigen hun homosexueelen aanleg afleiden. Zoo schrijft de een, dat hij „altijd een grooten afkeer had van wreedheid, zooals het plagen van beesten en het uithalen van vogelnestjes”, en ziet daarin een van de bewijzen, dat hij niet zuiver mannelijk voelde. Een ander, „weet het maar al te goed”, want reeds als kind openbaarde zich bij hem het „vrouwelijke idee, in zijn spelen zelfs, en trachtte hij met meisjes omtégaan, om zijn zucht naar het vrouwelijke te bevredigen”. Is dit niet de dingen op hun kop zetten? Weer een ander haalt onder meer als bewijs aan, dat „het genot van zijn eersten coitus (buitenechtelijk) verre beneden de verwachtingen bleef, die hij daaromtrent koesterde”. Ziet, deze stakkerds en de jongens met hun nog niet gedifferentieerde geslachtsneiging had ik op het oog, toen ik waarschuwde, dat men met drama's, als het hier besprokene, slechts „kan bereiken, dat men den onevenwichtigen allen moed tot tegenweer ontnemt, dat men de zwakken verder doet afglijden in plaats van hen te doen terugkeeren van de dwalingen huns weegs”, Ik blijf altijd nog hopen en gelooven, dat hier de „eigen wil” wel een rol zou kunnen spelen.

Laat VALKEMA BLOUW eerst het drama „Wat niet mag” eens lezen, of liever nog, als zich onverhoopt de gelegenheid mocht voordoen, eerst eens de opvoering ervan bijwonen. Dan spreken wij elkaar nog eens nader.

's-Gravenhage, Februari 1922.

J. B. F. VAN GILS.

VERZEKERING TEGEN ZIEKTE.

Daar ondergeteekende overtuigd is van het groote belang van verzekering tegen ziekte zowel voor het publiek als voor de geneesheeren, nam hij zich voor deze materie aan een grondig onderzoek te onderwerpen. Hij heeft hiervoor echter de medewerking van collega's noodig.

Van belang is zooveel mogelijk opgaven te ontvangen omtrent de onderstaande punten.

1°. Wat ontvangt gij *per verrichting* (hieronder wordt verstaan zowel behandeling op spreekuur als bij bezoek thuis) voor uw ziekenfonds-praktijk, hetgeen natuurlijk is op te maken door het ontvangen honorarium te deelen door het aantal verrichtingen. Gaarne wordt hierbij nog mededeeling verwacht, of in dit bedrag ook kosten van geneesmiddelen begrepen zijn, zooals uit den aard der